Ἔτος 17ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 19 ΜΑΪΟΥ 1903 — Ἀριθ. 750

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ" ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὸ ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνετα δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀπὸ τὰ Βασίλεια τῆς γυναικός.—Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, πρώην Κυρίας τῆς Τιμῆς τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας).—Τὰ Ἀμερικανικὰ κολλέγια τῶν θηλέων (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).—Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Σκέψεις (κατὰ μετάφρασιν τῆς κ. Μαίρης Ἀναιρούση).—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

Α'.

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Εἰς τυχαίαν βεβαίως σύμπτωσιν ὀφείλεται, ὅτι ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν παρέστημεν εἰς ἕνα μικρὸν θρίαμβον τῶν γυναικῶν καὶ εἰς τὰς ἐπιτῆμας καὶ εἰς τὴν οἰκοκυρωσύνην, τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα. Τὸ Ἰατρικὸν Συνέδριον μᾶς ἐπαρουσίασε τὴν ἰατρὸν γυναῖκα νικήτριαν, παλαίουσαν εἰς ἴσας δυνάμεις πρὸς τὸν ἄνδρα, ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἀγωνιζομένην τὸν ὡραῖον ἀγῶνα τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἀπείρως μικρῶν ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου.

Αἱ ἐξετάσεις τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς μᾶς ἐπαρουσίασαν τὴν γυναῖκα καὶ πάλιν ἀγωνιζομένην καὶ νικῶσαν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς καθημερινῆς βιοπάλης, διὰ μορφώσεως ἐπιστημονικῆς εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν, τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα, καὶ συστηματικῆς ἐξοικειώσεως πρὸς τὴν ἐργασίαν, τὸν μεγάλον καὶ εὐεργετικὸν ἰατρὸν κατὰ τόσων ἀφανῶν καὶ ἐπικινδύνων ἠθικῶν ἐχθρῶν.

Εἰς τὴν οἰκοκυρικὴν, τὰς τέχνας καὶ τὰ ἐπαγγέλματα, ὡς καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας, αἱ γυναῖκες ὅ,τι ἐπέτυχαν τὸ ἐπέτυχαν διὰ τῶν ἰδικῶν των κόπων, διὰ τῶν ἰδικῶν των καὶ πάλιν ἀγώνων καὶ προσπαθειῶν. Οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι τόσον ἀρέσκονται νὰ ἐπιρρίπτουν τὰς εὐθύνας πολλῶν κακῶνεἰς τὰς γυναῖκας, οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ὡς τώρα ἀκόμη, αὐτοὶ κανονίζουν καὶ διατάσσουν καὶ νομοθετοῦν πῶς νὰ μορφώνωνται καὶ ἐκπαιδεύωνται καὶ ἀνατρέφωνται αἱ γυναῖκες, οἱ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι κόπτονται ὑπὲρ τῆς ὑπεροχῆς των καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνισότητος τῶν φυσικῶν καὶ πνευματικῶν δυνάμεων τῶν δύω φύλων, οἱ ἄνδρες ἕως τώρα ἐκανόνισαν τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ μορφώσεως τῆς γυναικός, ἀπαράλλακτα ὡς τὰ τοῦ ἀνδρός.

Καὶ ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς καμμία δὲν εἶχε ληφθῆ πρόνοια διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν καταρτισμὸν τῆς γυναικὸς εἰς τὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπεκράτησε νὰ προορίζηται αὕτη, ἐξ ἄλλου πατέρες καὶ ἀδελφοὶ καὶ σύζυγοι ἐν χορῷ δὲν παύουν παραπονούμενοι καὶ μεμφόμενοι τὰς γυναῖκας διὰ τὰς ἀτελείας, ἃς παρέχει ἡ μόρφωσίς των εἰς τὸ ἔργον τῆς οἰκοκυρᾶς καὶ τῆς φυσικῆς ἐπαγγελματρίας τῶν οἰκιακῶν τεχνῶν.

Ὑπάρχουν σπήτια, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν εἰκόνα μικρᾶς κολάσεως διὰ τὸν γυναικεῖον πληθυσμόν των, καὶ κάμνουν τοὺς ἄνδρας νὰ φαίνωνται καὶ νὰ γίνωνται τυραννικοὶ καὶ ἀνυπόφοροι. Γκρίνια, δάκρυα, σκηναὶ χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος, διότι σήμερον τὸ φαγητὸν δὲν εἶναι καλόν, διότι αὔριον τὰ ὑποκάμισα εἶναι κακοσιδερωμένα, διότι μεθαύριον τὰ ἀσπρόρρουχα δὲν εἶναι τεχνικὰ μπαλωμένα καὶ οἱ λογαριασμοὶ τῶν μαγειρισσῶν καὶ τῶν σιδηρωτριῶν καὶ τῶν ραπτριῶν μένουν ἀνεξόφλητοι, τοῦ συζύγου ἀδυνατοῦντος νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλα.

Πόσα μῖση καὶ ἔχθραι μεταξὺ συζύγων, πόσοι τάφοι ἔρωτος καὶ στοργῆς δὲν ἔχουν ἀνοιχθῆ ἕως τώρα ἀπὸ ἓν κακοσιδηρωμένον ὑποκάμισον, ἀπὸ ἕνα φαγητὸν κακοκαμωμένον καὶ κακοσερβιρισμένον, ἀπὸ ἕνα λ)σμὸν ραπτρίας ἢ σιδηρωτρίας, ὁ ὁποῖος ἀφῆρεσε καὶ τὴν τελευταίαν δραχμὴν ἀπὸ τὸ βαλάντιον τοῦ ἀνδρός.

Πόσα βάραθρα ἠθικῆς καὶ τιμῆς ὁλοκλήρων οἰκογενειῶν δὲν ἄνοιξεν ἕως τώρα ὁ φυσικὸς καὶ δικαιολογημένος πόθος

τῆς γυνακὸς νὰ εἶνκι ὡραῖα ἐνδυμένη, νὰ ἔχῃ τὸ σπίτι της στολισμένον, νὰ ἔχῃ τὸ τραπέζι της πλούσιον καὶ τὴν τροφὴν τῶν ἰδικῶν της ἐκλεκτὴν, ὑγιεινὴν καὶ πλουσίαν, νὰ ἔχῃ τὰ παιδιά της καλοενδυμένα καὶ περιποιημένα.

Διότι ἐπὶ τέλους ὅλα αὐτὰ, δι' ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀγνοοῦν τὴν τέχνην νὰ τὰ κάμνουν μόναι των, καὶ νὰ προπαρασκευάζουν καὶ ὁδηγοῦν τὰς ὑπηρετρίας των εἰς τοῦτο, ἀπαιτοῦν ἔξοδα πολλά, ὄχι τόσον εἰς ἀξίαν τῶν πρώτων ὑλῶν, ὅσον εἰς πληρωμὰς μισθῶν καὶ καταχρήσεις ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ καὶ ἐξάντλησιν πλήρη τῆς εὐμαρείας καὶ ἡσυχίας τῆς οἰκογενείας ἀπὸ μισθωτὰ πρόσωπα.

Καὶ ἐπειδὴ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀναπτυχθῇ περισσότερον τὸ ζήτημα, ἐρωτῶμεν κάθε οἰκογενειάρχην καὶ κάθε οἰκοδέσποιναν, ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ζοῦν, ὅπως δήποτε, μὲ κάποιαν ἄνεσιν καὶ κάποιαν εὐμάρειαν : Εἰς τί καὶ ποῦ ἐξοδεύουν περισσότερα : εἰς κρέας καὶ ἄλλα τρόφιμα ἢ εἰς μισθοὺς καὶ σπατάλην καὶ κλοπὰς ὑπηρετοῦντος προσωπικοῦ; Ὑποθέσατε μίαν οἰκογένειαν ἀπὸ τρεῖς ἀνθρώπους : Διὰ κρέας, ψωμί, βούτυρον, χορταρικὰ καὶ ἄλλα τρόφιμα τῆς ἡμέρας, ἐὰν ἐξοδεύσουν ἑπτὰ ἕως ὀκτὼ δρ. τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγοράν, τὴν ὁποίαν κάμνουν μόνοι των, ἠμποροῦν νὰ τραφοῦν ὄχι μὲ πολυτέλειαν, ἀλλὰ καλὰ καὶ ὑγιεινά. Τώρα ἐὰν ἡ οἰκοκυρὰ ἀγνοῇ νὰ μαγειρεύῃ, ὅπως ὁδηγήσῃ τὴν μίαν καὶ μόνην ὑπηρέτριαν, ἡ ὁποία ὀφείλει νὰ ἀρκῇ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν δύο ἕως τριῶν προσώπων, κατ' ἀνάγκην θὰ προσληφθῇ μαγείρισσα. Καὶ μαγείρισσα, μετρία, χωρὶς ἀξιώσεις ἔχει μισθὸν δρ. σαράντα κατ' ἐλάχιστον ὅρον. Εἰς τὴν ἀγορὰν κλέπτει ἀνὰ δύο ἕως τρεῖς δρ. τὴν ἡμέραν. Σπαταλᾷ ἰσάριθμον περίπου ποσόν, μὴ σκοτιζομένη οὔτε νὰ οἰκονομῇ, οὔτε νὰ χρησιμοποιῇ τὰ ὑπολειπόμενα καὶ μὴ ἐπιτρέπουσα παρατηρήσεις, μὲ τὴν ἀπειλὴν πάντοτε ὅτι θὰ φύγῃ. Διὰ τὴν τροφὴν καὶ τὰ ἔξοδά της θέλει ἀκόμη μίαν δρ. τὴν ἡμέραν. Λοιπὸν ἔχομεν ἓν ἄθροισμα ἀπὸ ἑπτὰ-ὀκτὼ δρ. τὴν ἡμέραν, τὰς ὁποίας προσθέτει εἰς τὰ καθημερινὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ ἡ πρόσληψις μαγειρίσσης.

Αἱ οἰκογένειαι, αἱ ὁποῖαι μὲ μικρὰς διακυμάνσεις ἀνακολογιῶν, ὑπόκεινται εἰς τὴν καταστρεπτικὴν αὐτὴν φορολογίαν ἕνεκα τῆς μαγειρικῆς ἀδαημοσύνης τῆς οἰκοδεσποίνης, εἶναι αἱ τῆς μέσης τάξεως, τῆς τάξεως τῆς πολυπληθεστέρας εἰς κάθε κοινωνίαν, τῆς τάξεως τῶν ἀξιωματικῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων τὰ εἰσοδήματα εἶναι πάντοτε ὡρισμένα καὶ μετρημένα καὶ τῶν ὁποίων ἡ στοιχειώδης παράβασις ἐπιφέρει ἀνεπανορθώτους οἰκονομικὰς ἀνωμαλίας.

Τώρα ποῖοι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ γίνεται κόλασις ἕνεκα τῶν οἰκονομικῶν αὐτῶν στενοχωριῶν, ἐσκέφθησαν νὰ ἀλλάξουν τὸ σύστημα τῆς ἀτελεστάτης μορφώσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὰ ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα προορίζεται ; Καὶ ποῖος ὑπουργὸς παιδείας, ἢ τμηματάρχης, ἢ ἐπιθεωρητὴς σχολείων ἢ δήμαρχος, ποία ἐπὶ τέλους νομοθετοῦσα, καὶ γενναίως πάντοτε ἀμειβομένη διὰ τοῦτο, καὶ ἔχουσα ἀξιώσεις κοινωνικῆς ὑπεροχῆς, ἀνδρικὴ ἀρχή, ἐσκέφθη νὰ θέσῃ τέρμα εἰς μίαν κατάστασιν τόσον ἀνώμαλον διὰ τὴν οἰκογενιακὴν κατάστασιν τοῦ οἴκου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται καὶ **ἡ κοινωνικὴ εὐημερία ; Κανείς.**

Τὸ ἐπαγγελματικὸν καὶ οἰκοκυρικὸν σχολεῖον, τὸ ὁποῖον εἶχε προχθὲς τὰς ἐξετάσεις του, διὰ νὰ περιορισθῶμεν σήμερον εἰς τὸ ζήτημα τῆς μαγειρικῆς μόνον, ἐξέθεσεν ἕνα τραπέζι φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ παξιμαδιῶν καὶ καραμελῶν, τὸ ὁποῖον ἔδιδε τὸ μέτρον τοῦ τί ἠμποροῦσαν νὰ γίνωνται καὶ ποῖα θαύματα νὰ κάμνουν αἱ Ἑλληνίδες οἰκοδέσποιναι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐὰν αἱ γυναῖκες διηύθυναν τὰ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀνατροφῆς.

Διότι τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο θέαμα τοῦ τραπεζιοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ κύριοι ἰδίως ἐτριγύριζαν ὡς αἱμέλισσαι περὶ τὸ μέλι, τὸ τόσον ὀρεκτικὸν καὶ τόσον ὑγιεινὸν καὶ καλαισθητικὸν ἐνταῦτῷ, ἠμποροῦσε νὰ εὑρίσκεται ἐκτεθειμένον εἰς εὐρυτάτην κλίμακα, καὶ κάθε οἰκογένεια νὰ ἔχῃ ἐξησφαλισμένην ἐν μικρῷ καὶ χωρὶς δαπάνας μεγάλας μίαν τοιαύτην ἀπόλαυσιν γαστρονομικήν, ἡ ὁποία, μεθ'ὅλην τὴν πεζότητά της, καὶ εὐχαρίστως διαθέτει καὶ εἰς τὴν ὑγιεινὴν ἀνταποκρίνεται καὶ τὸ βαλάντιον δὲν ἐξαντλεῖ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ἀνεχώρησεν, ὡς προείπομεν, διὰ τὴν ἐν Εὐρώπῃ περιοδείαν της, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ Δημητρίου Μπότζαρη*, τοῦ ἰατροῦ Νικολάου Κωστῆ, τῶν δεσποινίδων Λιδωρίκη καὶ Καρμπούνη καὶ τῆς θεραπείας της. Κατηυθύνθη διὰ Τεργέστης εἰς Βιέννην, ὅπου ἐβασίλευεν ἤδη ὁ Ἰωσήφ, ὁ νῦν Αὐτοκράτωρ, ἀπὸ δύο ἐτῶν ἐνηλικιωθείς, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς μητρός του τῆς Ἀρχιδουκίσσης Σοφίας, ἐξόχου γυναικός, ἥτις ἐκράτησε τὰ ἡνία τοῦ Κράτους ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ μεγάλης συνέσεως, καὶ ἀνέθρεψε τοὺς τέσσαρας υἱούς της μετὰ τοιαύτης μερίμνης καὶ ἐπιβλητικότητος, ὥστε κατώρθωσε νὰ μὴ ὑπάρξῃ ἴχνος κληρονομικότητος τοῦ ἐξ ἠλιθιότητος πάσχοντος πατρός των. Τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν ὑπεδέχθη ἐκεῖ μετὰ τῆς συνειθισμένης πομπῆς καὶ ἐθιμοτυπίας πρὸς Βασίλισσαν, ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ πάντων τῶν Μεγάλων Δουκῶν καὶ πριγκήπων καὶ τῆς Αὐλῆς, ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ, μεγαλοπρεπὲς δὲ ὄχημα μὲ ἓξ ἵππους ἔφερεν Αὐτὴν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ὅπου ἔμελλε νὰ καταλύσῃ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὀφειλομένης ἐθιμοτυπίας ἔτυχε καὶ δεξιώσεως ὅλως συγγενικῆς καὶ τρυφερᾶς παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωσήφ, ὄντος πρώτου ἐξαδέλφου τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος καὶ συνδεδεμένου φιλικῶς μετ' αὐτοῦ· πάντες δὲ οἱ τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας ἐννόησαν πληρέστατα τὰ δίκαια της καὶ ἐπείσθησαν εἰς τὰς διαμαρτυρίας της, ὅτι οὐδέποτε διενοήθη νὰ μεταβάλῃ τὰ ἀποφασισθέντα περὶ διαδοχῆς, ἀλλ' ὅτι καὶ οὐδεμίαν ἰσχὺν ἔχει ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς, ὅπως μεταβάλῃ τὸν νόμον τὸν ἐπιτάσσοντα εἰς τὸν Διάδοχον τὸ ὀρθόδοξον θρήσκευμα, ὅπερ δὲν εἶνε μοναδικὸν φαινόμενον εἰς τοὺς Ἕλληνας μόνον, διότι καὶ τὰ ἄλλα κράτη ἀξιοῦσι νὰ ἔχωσιν ὁμόδοξον Βασιλέα.

* Ὁ ὑπασπιστὴς Μπότζαρης δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸ ὑπουργεῖον Μιαούλη, τὸ σχηματισθὲν κατὰ τὸ 1856 ἀλλὰ ἀργότερον κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1858.

Ἀλλ' ὅσον ἐγκάρδιοι ἦσαν καὶ δίκαιαι αἱ πρὸς τὴν Βασίλισσαν ἐκδηλώσεις τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ τῆς Ἀρχιδουκίσσης Σοφίας, τοσοῦτον δυσμενεῖς καὶ ἀγριωπαὶ ἦσαν αἱ πρὸς Αὐτὴν σιωπηλαὶ καὶ ξηραὶ καὶ περικλειόμεναι ἐν τῇ τυπικότητι δεξιώσεις τῆς Αὐλῆς ἁπάσης καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τοῦ τόπου. Ἐθεώρουν Αὐτὴν ἀφορμὴν ὅλων καὶ μάλιστα τούτου, ὅτι οἱ Ἕλληνες διετήρουν ἀκμαῖον τὸ πῦρ τοῦ πατριωτισμοῦ των καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀνακτήσεως τῶν ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν Ἑλληνικῶν χωρῶν, καὶ ὅτι ὑπεδαύλιζε τῶν Ἀλβανῶν τὴν ἐξέγερσιν, τοὺς ὁποίους οὗτοι ἤθελον νὰ καθυποτάξωσι, καὶ ὅτι ἡ Αὐλὴ τοῦ Ὀλδεμβούργου ἐδέχετο καὶ ἐξένιζε τὸν ἐπαναστατήσαντα κατὰ τὸ 1848 Ἀρχιδοῦκα Στέφανον.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ Βασίλισσα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιμείνῃ ἐκ λεπτότητος πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, μόλις ἀναλαβόντα τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους του, ἀφοῦ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Αὐστρίας ἦσαν τόσον πολέμιοι.

Μόνον ἡ Ἀρχιδούκισσα Σοφία ἐξέφρασε τὴν πρόθεσίν της νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν ἀδελφόν της Βασιλέα τῆς Βαυκρίας Λουδοβίκον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐπιρροήν, ἀλλὰ δυστυχῶς οὗτος εἶχεν ἤδη παραιτηθῇ τοῦ θρόνου καὶ ἐβασίλευεν ὁ υἱὸς Μαξιμιλιανός, μετὰ τοῦ ὁποίου αἱ σχέσεις ἦσαν κατὰ πολὺ ψυχραί. Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία ἀνεχώρησεν ἐκ Βιέννης ἄπρακτος καὶ διηυθύνθη εἰς Μόναχον ἐλπίζουσα νὰ κάμψῃ τὸν Βασιλέα Μαξιμιλιανόν· ἦτο δὲ συνδεδεμένη διὰ τόσον στενῆς φιλίας μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίας, Πριγκηπίσσης τῆς Πρωσσίας, ὥστε ἐβασίζετο εἰς τὴν ἐπιρροήν της ἐπὶ τὸν Μαξιμιλιανὸν διὰ νὰ ἐξομαλυνθῇ τὸ ζήτημα τῆς Διαδοχῆς. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ ἐλπίδες τῆς ἀτυχοῦς Βασιλίσσης διεψεύσθησαν καὶ ἔπιεν ἐκεῖ τὸ ποτήριον τῆς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως μέχρι στιγόνος. Καὶ ὁ μὲν Βασιλεὺς Μαξιμιλιανός, καίτοι μαθὼν τὴν ἔλευσιν τῆς νύμφης του εἰς Μόναχον, εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἐξοχήν, παρέτεινεν ἐν τούτοις τὴν διαμονήν του ἐκεῖ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἡ δὲ Βασίλισσα, ἀναμένουσα Αὐτὸν, ἐξενίζετο παρὰ τῷ πενθερῷ της Βασιλεῖ Λουδοβίκῳ, ὅστις διετήρει πάντοτε τὴν πρὸς Αὐτὴν στοργήν του καὶ καθημέραν τὴν περιέβαλε μὲ ἐκείνας τὰς ἱπποτικὰς περιποιήσεις τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, καὶ μὲ ὅλην τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν του, ἐνδυόμενος κομψῶς ἀπὸ πρωΐας, μὲ τὴν παναρχαίαν κυκνῆν βελάδα του καὶ τὰ χρυσᾶ κομβία, ὡδήγει Αὐτὴν εἰς ὅλα τὰ περίεργα τοῦ Μονάχου, μὴ δίδων τὸν βραχίονα, ἀλλὰ κρατῶν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα Της μὲ τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων Του καὶ μὲ σεβασμὸν ὡς πρὸς ὅν τι ὑπεράνθρωπον. Πολλάκις εἴδομεν τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη τῶν περὶ Αὐτὸν διὰ τὰς ἀπηργαιωμένας ταύτας ἀβρότητας τοῦ κυρτοῦ ἤδη καὶ γεγηρακότος Βασιλέως των.

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία εἰς τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἡμερῶν, καθ' ὃ ἀνέμενε τὸν Μαξιμιλιανὸν ἐκ τῆς ἐξοχῆς, ἐπεσκέφθη πολλάκις τοὺς γονεῖς τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου, τὸν πρίγκηπα Λουϊτπόλδον, νῦν ἀντιβασιλεύοντα εἰς Βαυαρίαν, καὶ τὴν σύζυγόν του, ὡραίαν καὶ συνετὴν πριγκήπισσαν Ἰταλίδα, ζῶσαν ἀκόμη τότε, ἀλλὰ μὴ ἐξερχομένην τοῦ διαμερίσματός της πλέον, πάσχουσαν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος, ἐξ οὗ καὶ ἤχθη προώρως εἰς τὸν τάφον. Οὗτοι, εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Βασιλίσσης νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν υἱόν των, παῖδα εἰδέτι νὰ ἔλθῃ μετ' Αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἀνατραφῇ καὶ λὰ ζυμωθῇ μὲ τὸν Τόπον, καὶ νὰ ἡσυχάσωσιν οἱ Ἕλληνες διὰ τῆς παρουσίας του, ἀπεκρίνοντο στερεοτύπως τὰ ἑξῆς : ὅτι δὲν ἔχουν οὐδεμίαν δυσκολίαν νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν παῖδα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ὅτι ἤδη προετοιμάζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀγωγήν, διότι καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν σπουδάζει καὶ τὴν παλαιὰν καὶ σύγχρονον Ἱστορίαν διδάσκεται, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἀντιποιηθῶσι τὴν Ἐξουσίαν τοῦ Ὑψίστου, οὗ τὰς ἀποφάσεις ἀδύνατον νὰ ἐξερευνήσωσι. Πρῶτον δὲν δύναντκι, ἔλεγον, νὰ ὑποχρεώσωσι τὸν παῖδα νὰ ἀλλάξῃ τὸ θρησκευμά του. Δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα χάριν ἑνὸς Θρόνου νὰ κλονίσουν τὰς πεποιθήσεις, εἰς ἃς ἀνετράφη. Ὅταν ἐνηλικιωθῇ καὶ κατ' ἰδίκν πεποίθησιν καὶ βούλησιν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ τὴν ὀρθοδοξίαν, θὰ ἐπικροτήσωσι. Δεύτερον, ἄν, ὁ μὴ γένοιτο, ἀποθάνῃς, σύ, Ἀμαλία, ἔλεγον, καὶ ὁ Ὄθων ἔλθῃ εἰς δεύτερον γάμον καὶ ἀποκτήσῃ τέκνα, τότε ποία θὰ εἶνε ἡ τύχη τοῦ τέκνου μου, διεκδικοῦντος τὸν Θρόνον τῆς Ἑλλάδος ; Ἂν δέ, ὁ μὴ γένοιτο, ἀποθάνῃ ὁ Ὄθων, ποῖος δύνατκι νὰ γνωρίζῃ τί θὰ θελήσωσιν οἱ Ἕλληνες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ; θὰ ἐμπιστευθῶσι τὴν διοίκησιν τῆς χώρας των εἰς σέ ; θὰ δεχθῶσι τὴν Βαυκρικὴν δυναστείαν ; ἢ θὰ θελήσωσιν ἀμέσως ὀρθόδοξον Βασιλέα, τὸν ὁποῖον δύναντκι νὰ εὕρωσιν εἰς τὰ γείτονα κράτη, τὸ Μουροβούνιον, τὴν Σερβίαν, ἢ τὴν Ρωσσίαν ;

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ κατανοήσῃ τὸ ὀρθὸν καὶ τὴν λογικότητα τῶν σκέψεων τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου, καὶ τὴν ἄκραν εὐσυνειδησίαν των καὶ τὴν ὑποταγήν των εἰς τοὺς Θείους νόμους ἄνευ οὐδεμιᾶς, κοσμικῆς ματαιοδοξίας καὶ ἀκαίρων φιλοδόξων σκοπῶν. Ἀνέμενεν ὅθεν τὸν Μαξιμιλιανὸν, ὅπως οὗτος πειθόμενος, ὅτι ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία δὲν ἐνεργεῖ ὑπὲρ οὐδενὸς τῶν ἀδελφῶν της, ὡς διαδόχου, θελήσῃ νὰ γίνῃ ὁ διερμηνεὺς τῆς ἀληθείας ταύτης πρὸς τὰς Μεγάλας Δυνάμεις, συγχρόνως δὲ πεισθῇ καὶ οὗτος, ὅτι τὸ ἐμπόδιον τῆς ἀπὸ τοῦδε προσελεύσεως τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου καὶ καταλήψεως τῆς θέσεώς του πλησίον τοῦ Θρόνου τῆς Ἑλλάδος ἔγκειται εἰς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ, οἵτινες ἀπεφήναντο, ὅτι, μὴ προδικάζοντες τὸ μέλλον, ἀπέχουν νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὸ τέκνον των τὸ ὀρθόδοξον δόγμα μέχρι τῆς ἐνηλικιότητός του. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς Μαξιμιλιανός, ἐλθὼν τέλος ἐκ τῆς ἐξοχῆς του, ξηρός, ξηρότατος πρὸς τὴν νύμφην του Ἀμαλίαν, οὐδεμίαν ἐδείκνυε προθυμίαν πρὸς διευκρίνισιν τοῦ ζητήματος τῆς διαδοχῆς, οὐδεμίαν δὲ ὁρμὴν στοργῆς τινος πρὸς αὐτήν, καὶ οὐδένα πόθον νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τοὐλάχιστον τῆς ἐπικρατούσης ἰδέας ὅτι εἰς πάντα ταῦτα αὐτὴ πταίει.

Ἡ θλίψις τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας διὰ τὴν ἀναγεννωμένην καθ' ἑκάστην ἐλπίδα καὶ τὴν καθ' ἑκάστην ματαίωσιν αὐτῆς ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὅταν κατὰ καθῆκον εἰσηρχόμην τὴν πρωΐαν παρ' Αὐτῇ, ὅπως κανονίσωμεν τὰ τῆς ἡμέρας,

τὴν εὕρισκον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ὁμολογῶ δὲ ὅτι οὐδέποτε εἶδον δάκρυα τόσον *γοργὰ* νὰ κυλίωνται, τόσον ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῶν παρειῶν θνητοῦ καὶ ἐξ ὧν τινα ἐκφεύγοντα τῆς πορείας των ἔπιπτον εἰς τὸ κύπελον τῆς ἀτυχοῦς Βασιλίσσης, λαμβανούσης κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν πρωϊνὸν καφέ της. Καὶ ἀκόμη ὁμολογῶ, ὅτι οὐδέποτε εἶδον τοιοῦτον χαρακτῆρα εὐτυχῆ, ὑπερπηδῶντα πᾶσαν ἀπελπισίαν, πᾶσαν δυσκολίαν, καὶ ἀναλαμβάνοντα εὐκόλως τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐντὸς τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἅμα ὡς ἐφαίνετό τι χαρωπόν, τί ὑποσχόμενον μεταβολὴν τινα τῆς τύχης. Ἡ φαιδρότης καὶ ἡ λεπτὴ εὐτραπελία κατελάμβανον μετ' ἴσης εὐκολίας τὴν θέσιν των παρ' Αὐτῇ, ὡς τὰ πρὸ ὀλίγου κυλιόμενα ἄφθονα δάκρυα.

Εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον ἀντὶ δοκιμαστήριον ἐτυπώθη κατὰ λάθος δικαστήριον.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

Εἰς τὴν Εὐρώπην αἱ νεάνιδες δὲν μελετοῦν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν, οὔτε τὴν ἄλγεβραν διὰ διασκέδασιν. Ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν τὸ πρόγραμμα τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως σχεδὸν ὅλαι σκοπεύουν ν' ἀκολουθήσουν ἓν στάδιον. Δὲν εἶνε ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Τὰ κολλέγια, τὰ ὁποῖα δὲν διαφέρουν ἀπὸ τὰ πανεπιστήμια καὶ εἰς τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται κατὰ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀφοῦ τελειώσουν τὸ διδασκαλεῖον, δέχονται μαθητρίας ὅλων τῶν κατηγοριῶν. Εἰς αὐτὰ φοιτοῦν νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι δὲν σκοπεύουν ν' ἀκολουθήσουν καμμίαν ἐπιστήμην, ἀλλὰ μόνον νὰ πλουτίσουν καὶ στολίσουν τὸ πνεῦμά των καὶ νὰ γίνουν ὅσον τὸ δυνατὸν τελειότεραι. Μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν των, ἐπιστρέφουν εἰς τὸν κόσμον, ὑπανδρεύονται καὶ δὲν κάμνουν διόλου τὰς σοφάς, διότι ἐννοοῦν ἀρχαίους συγγραφεῖς ἢ διότι ἔμκθαν μαθηματικά.

Τὰ κολλέγια τῶν νεκνίδων εἶνε κόσμος ἰδιαίτερος, κόσμος νέος καὶ ἑλκυστικὸς καὶ διὰ τοὺς ἄλλους λαοὺς πρᾶγμα περίεργον.

Ἀπὸ ἓξ ἐτῶν ἕως δέκα τεσσάρων, ἀγόρια καὶ κορίτσια φοιτοῦν μαζῆ εἰς κοινὰ σχολεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα συνήθως διδάσκουν γυναῖκες καὶ πολὺ συχνὰ ὡραῖαι καὶ κομψαί.

Τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος ἐνίοτε ἐξακολουθοῦν νὰ φοιτοῦν εἰς γυμνάσια ἐπίσης κοινὰ διὰ τοὺς νέους καὶ τὰς νεάνιδας. Ἐν τούτοις εἶνε πανεπιστήμια, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε δεκτοὶ παρὰ νέοι, καθὼς εἶνε καὶ πανεπιστήμια, τὰ ὁποῖα δὲν δέχονται παρὰ νεάνιδας. Αὐτὰ ὑπερβαίνουν τὰ τετρακόσια. Ἀλλ' ὅλα ὁμοιάζουν μὲ τὰ τέσσαρα μεγάλα, τὰ ὁποῖα ὅλα κεῖνται εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπικρατείας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν: Τὸ Vassar College, τὸ ἀρχαιότερον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετκι εἰς τὸ Paughkeepsie εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, τὸ Wallesley τὸ ὁποῖον εἶνε πλησίον τῆς Βοστώνης, εἰς τὸν ἥσυχον αὐτὸν τόπον, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ σκεπτομένη καὶ μελετῶσα πόλις τῆς Ἀμερικῆς, τὸ Smith College, εἰς τὰ δυτικὰ τῆς Massachussetts καὶ τὸ Bryn Maur College πλησίον τῆς Φιλαδελφείας.

Ἐκεῖ ζοῦν μαζῆ, καὶ γνωρίζονται, ἡ κόρη τῆς «Νέας Ἀγγλίας», τῆς ὁποίας οἱ πρόγονοι ἦσαν γεωργοὶ καὶ ἥρωες τοῦ πολέμου τῆς Ἀνεξαρτησίας, μὲ τὴν οἰκογενειακήν της ὑπερηφάνειαν, τὸ ζωηρὸν πνεῦμα καὶ ἡ ὁποία συχνὰ δὲν εἶνε πλουσία. Ἡ κόρη τῶν Δυτικῶν κρατῶν, ἴτως καμμία κληρονόμος ἡ κόρη τῶν Νοτίων λίαν ἐνεργητικὴ καὶ μὲ πολιτικὰς τάσεις, ἡ κόρη τοῦ ἱεραποστόλου τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ντροπαλὴ καὶ ἐργατική, ἡ ἀπόγονος καμμιᾶς οἰκογενείας ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Hudson γεμάτη ἀπὸ προλήψεις. Αἱ μὲν φοροῦν μεταζωτὰ καὶ ταντέλλες, αἱ δὲ εἶνε τόσον πτωχαί, ὥστε ἐργάζονται ἔξω διὰ νὰ κερδίζουν ἀρκετὰ χρήματα διὰ τὰ δίδακτρά των.

Αἱ περισσότεραι δὲν θέλουν νὰ ἔχουν τὴν ἐπιστήμην ὡς πόρον ζωῆς. Ὁ Ματθίας Vassar, ὅταν ἔδωκεν ἕνα ἑκατομμύριον δολλάρια διὰ νὰ ἱδρύσῃ ἕνα γυναικεῖον σχολεῖον, εἶπεν ὅτι ἤθελε μόνον νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὰς νεάνιδας τὰ μέσα νὰ ἐκπαιδεύωνται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπου καὶ οἱ ἀδελφοί των. Ὁ γεννᾶιος ἱδρυτὴς τοῦ σχολείου Smith, ἔκαμε τὸ σχολεῖον του διὰ νὰ δύνανται αἱ νεάνιδες νὰ ἀποκτοῦν τὰς γνώσεις καὶ τὴν χάριν, αἱ ὁποῖαι δίδουν εἰς τὴν γυναῖκα τὴν δύναμιν καὶ τὰ θέλγητρά της. Ὁ πλούσιος πολυμαθής, ὁ ὁποῖος ἄφησε τὴν περιουσίαν του διὰ νὰ γίνῃ τὸ Bryn Mayz, ἐπεθύμει νὰ δώσῃ εἰς τὰς νεάνιδας ὅλων τῶν τάξεων τὰ μέσα ν' ἀκολουθοῦν ἀνωτέρας σπουδάς. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες εἰργάζοντο δι' ἓν ἰδεῶδες.

Ἐὰν φανταασθῇ τις ἕνα μεγάλο πάρκο, ἂν ἀκολουθήσῃ τὰς δενδροστοιχίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ ἴδῃ ἀνάμεσα ἀπὸ πρασινάδες νὰ προβάλλουν μικραὶ γελασταὶ οἰκίαι καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἕνα μεγάλο κτίριον, καὶ τέλος φθάσει εἰς ἕνα μεγάλον κτίριον κεντρικόν, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε φαίνεται ὡς ναὸς ἢ πύργος φεουδαλικὸς ἢ ἁπλούστατα ὡς φανταστικὸν κτίριον ἀπὸ ἄσπρες πέτρες καὶ κόκκινα τοῦβλα, θὰ ἔχῃ ἰδέαν ἑνὸς ἀμερικανικοῦ γυμνασίου. Τὸ Wallesley College ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πρασινάδες καὶ κοντὰ εἰς τὴν λίμνην Waban, φαίνεται ὡς πύργος τοῦ XVIII αἰῶνος. Ὅλα ἐκεῖ εἶνε ἀπιστεύτως πλούσια καὶ ἀναπαυτικά. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἰς τὰ σχολεῖα αὐτὰ εἶνε ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον ζοῦν αἱ μαθήτριαι. Κατοικοῦν ὅπου θέλουν. Ἄλλαι εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν, ἄλλαι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον, ἄλλαι εἰς τὰ σπιτάκια, τὰ σκροπισμένα μέσα εἰς τὸ πάρκο. Μερικαὶ συμφωνοῦν δύο ἢ τρεῖς καὶ κατοικοῦν μαζῆ, ἐπιπλόνουν τὸ σπίτι των μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ ἐνίοτε μὲ πολὺν πλοῦτον. Εἶνε ὑποχρεωμέναι νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὰ μαθήματα, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὰ δεῖπνα καὶ καμμίαν φορὰν εἰς τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας οἰκιακὴν ἐπίβλεψιν. Ἐκτὸς αὐτοῦ κατὰ τὸν λοιπὸν καιρὸν εἶνε τελείως ἐλεύθεραι. Συναντᾷ τις εἰς τὰς δενδροστοιχίας μαθητρίας, αἱ ὁποῖαι μεταξὺ δύο μαθημάτων, πηγαίνουν ὀλίγον μὲ τὸ ποδήλατον. Ἐξέρ- χονται καὶ ἐπιστρέφουν ὁσάκις ἐπιθυμοῦν: ἡ θύρα δὲν εἶνε ποτὲ κλειστή.

Ἡ πειθαρχία εἰς τὸ Vassar College τοὐλάχιστον, τηρεῖται ἀπὸ αὐτὰς τὰς μαθητρίας. Ἑκάστη ἐργάζεται εἰς τὸ ἰδιαίτερόν της δωμάτιον, καὶ σπανίως φαίνεται κίνησις εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σχολείου Ὅλην τὴν ἡμέραν φέρουν φόρεμα ἐργασίας, τήβενον καὶ μαῦρον σκοῦφον. Ἀλλὰ τὸ βράδυ εἰς τὸ δεῖπνον κατέρχοντκι στολισμένκι μὲ φορέματα ἀνοικτοῦ χρώματος, μὲ ἄνθη εἰς τὰ μαλλιὰ καὶ ἐνίοτε καὶ ντεκολτέ.

Τὰ μαθήματα τοῦ προγράμματος εἶνε ἀρκετὰ σπουδαῖα: Τριγωνομετρία, κοινωνικαὶ καὶ πολιτικαὶ μελέται, ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κλ. Ἀλλ' ὁ ἐπισκέπτης μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ προγράμματος πρέπει νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὴν αἴθουσαν τῆς γυμναστικῆς τοῦ Vassar, ἡ ὁποία ἔχει μῆκος τριάντα μέτρων καὶ πλάτος δέκα πέντε καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα διὰ τὴν γυμναστικήν. Ὅλαι αἱ εἰσερχόμεναι μαθήτριαι πρέπει νὰ φέρουν πιστοποιητικὸν ἰατροῦ, ὅτι εἶνε ὑγιεῖς. Ἅμα εἰσέλθῃ ἡ μαθήτρια πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τὸν ἰατρὸν τοῦ σχολείου ἢ τὸν διευθυντὴν τῆς γυμναστικῆς. Μετροῦν τὰς διαστάσεις τῶν πνευμόνων της, τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων κτλ. καὶ μετά τινα καιρὸν τὰς μετροῦν ἐκ νέου καὶ ἡ αὔξησις τῶν φυσικῶν δυνάμεων κάμνει αὐτὰς ὑπερηφάνους, ὅπως θὰ τὰς ἔκαμνε μία λαμπρὰ ἐξέτασις εἰς τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, λ.χ. Εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα αὐτὰ ἡ γυμναστικὴ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν καὶ ἕκαστον ἔχει ἰδιαίτερα παίγνια. Εἰς τὸ Wallesley, ἡ λεμβοδρομία εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα γυμνάσια. Καὶ τὴν προσδιωρισμένην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς αὐτῆς «*Float Day*», τὸ θέαμα εἶνε θαυμάσιον τόσων λέμβων εἰς τὰς ὁποίας κωπηλατοῦν νεάνιδες.

Ὅλα τὰ Ἀμερικανικὰ γυμνάσια ἔχουν θέατρα, ὅπου παίζουν τραγῳδίας τοῦ Σοφοκλέους καὶ τοῦ Shakspeare.

Ἀκόμη ἔχουν ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας δέχονται καὶ προσφέρουν τέϊον. Ἡ ζωή των εἶνε ζωὴ εὐχάριστος, ἡ ὁποία περνᾷ μεταξὺ μελέτης καὶ διασκεδάσεως. Προσπαθοῦν νὰ καθιστοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν εὐτυχεστέραν τὴν μαθητικὴν ζωὴν καὶ νὰ προετοιμάζουν τὰς νεάνιδας διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ὁ κ. Δούαλ εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς τῆς κόρης του δὲν ἐφάνη νὰ ἐξεπλάγη καθόλου.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει, εἶπεν, ὅτι ἡ φιλία δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν ἔρωτα καὶ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἀπὸ κοινοῦ ἐκπαιδεύσεως τῶν δύω φύλων κάθε ἄλλο παρουσιάζει, παρὰ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐφαντάσθησαν οἱ πολέμιοι τοῦ συστήματος αὐτοῦ.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία ἐννόησεν ὅτι ὁ πατέρας της ἐπίτηδες ἔπεφνε τὸ ζήτημα ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτήν, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἐκμυστηρεύσεις της· δὲν πρόκειται τώρα ἐδῶ οὔτε περὶ ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων, οὔτε περὶ ἀρχῶν φιλοσοφικῶν. Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας μου καὶ ἀξίζει βεβαίως τὸν κόπον νὰ σκεφθῶμεν μαζὶ περὶ αὐτοῦ. Ὅταν ἤμην εἰς τὸ σχολεῖον ὁ καθηγητής μας τῆς φιλοσοφίας μᾶς ἔλεγε:

Παιδιά μου! Ὁ καλός, ὁ ὑγιὴς σκοπὸς τῆς ζωῆς εἶναι ἡ εὐτυχία. Ὁ θεὸς δὲν εἶναι ὁ δημιουργὸς τῶν ἀνθρωπίνων δυστυχιῶν, ὡς ἐπεκράτησε νὰ πιστεύωμεν. Οἱ ἄνθρωποι δημιουργοῦμεν τὰς δυστυχίας μας, ἀντιστρατευόμενοι τοὺς νόμους τῆς φύσεως, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ νόμοι τοῦ Θεοῦ.

— Ὁ καθηγητής σας, κόρη μου, εἶχε δίκαιον, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἔλεγε μὲ αὐτὸ νέον τι, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ σᾶς ὑπέδειξε τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰς δυστυχίας, τὰς ὁποίας δημιουργεῖ τὸ κοινωνικὸν καθεστός.

Ἡ Ἄννα ἐφαίνετο στενοχωρημένη διὰ τὴν τροπὴν, τὴν ὁποίαν ἔδιδεν ὁ κ. Δούαλ εἰς τὴν ὁμιλίαν των.

— Πατέρα, εἶπε καὶ πάλιν. Διατὶ δὲν μὲ βοηθεῖς, διατὶ δὲν θέλεις νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ σοῦ εἰπῶ ὅ,τι αἰσθάνομαι.

— Διότι θὰ μοῦ εἶναι δύσκολον νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὸ νὰ εὕρῃς τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν ζητεῖς.

— Ἡ Ἄννα τότε ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, ἐπροχώρησεν ἕως τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ἡ κρημνισθεῖσα φωλιά, διηγήθη εἰς τὸν πατέρα της τὸ ἐπελθὸν εἰς τὴν μικρὰν πτερωτὴν οἰκογένειαν δυστύχημα καὶ ἔπειτα, ὡς νὰ ἐμονολόγει, συνέκρινε τὴν τρικυμίαν, ἡ ὁποία συνεκλόνιζε τὴν ψυχήν της μὲ τὴν καταιγίδα, ἥτις ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν αὐτήν.

Ὁ κ. Δούαλ τὴν ἤκουε μὲ καταφανῆ μελαγχολίαν καὶ λύπην. Ὅταν ἐκείνη ἐτελείωσε τὴν ἐκμυστήρευσίν της, ὅταν εἶπε τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο διὰ μιᾶς γύρω της καὶ τὴν μεγάλην, τὴν ἰσχυρὰν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο, ὅταν ἔβλεπε καὶ ἤκουε τὸν νέον ξένον, τότε ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ σκεπτικὸς ἀνὰ τὸ δωμάτιον.

— Ἄκουσε, παιδί μου, τῆς εἶπε. Ὅτι ὑπανδρεύθης χωρὶς ἔρωτα τὸ ἠννόησα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθα τὴν συμπάθειάν σου ἐκείνην πρὸς τὸν Κώσταν Μεμιδώφ. Τὸν γάμον σου τὸν ἀπεφάσισες εἰς μίαν καλὴν στιγμὴν ἐνθουσιασμοῦ, ἴσως διότι ἐπίστευσες ὅτι ὁ ἔρως ὁ ἀληθινός, ὁ μεγάλος θὰ ἤρχετο κατόπιν, ἴσως διότι ἐνόμισες ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς θὰ ἔκαμνε τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴν εὐτυχίαν ὅλων ἡμῶν τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷς. Δυστυχῶς ὁ μεγάλος αὐτὸς ἔρως δὲν ἦλθε μετὰ ἑνὸς χρόνου γάμον, διότι ὁ ἄνδρας σου ὁ τέλειος καὶ καλὸς κκθ' ὅλα δὲν εἶναι ἴσως ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις προώριζε δι' ἐσέ. Ἴσως ἐὰν ἐγίνεσο μητέρα, τὰ πράγματα θὰ ἤλλαζαν. Ἴσως ἐὰν δὲν συνέβαινε τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο ἐπεισόδιον τοῦ πολέμου, τὸ ὁποῖον ἐψύχρανεν ὅλους μας, ἴσως . . . . ξέρω καὶ ἐγὼ πόσα ἴσως συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ σοῦ συμβῇ ὅ,τι σοῦ συμβαίνει σήμερον; Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐννοῶ καὶ αἰσθάνομαι δὲν ὑπάρχει παρὰ μία λύσις: τὸ διαζύγιον.....

Ἡ Ἄννα ἐπετάχθη ἀπὸ τὴν θέσιν της Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ διόλου. Πῶς! Τὸ διαζύγιον! Πῶς! Θὰ ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της; Ἕνα αἴσθημα λύπης καὶ οἴκτου ἐπλημμύρησε διὰ μιᾶς τὴν ψυχήν της. Ἀλλὰ τὸ διαζύγιον αὐτὸ θὰ συνέτριβεν ἴσως τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχοῦς νέου. Καὶ μὲ αὐτὸν μαζῆ θὰ ἔπασχεν ἀκόμη περισσότερον ἡ δυστυχὴς κ. Μύρτου, ἡ καλὴ ἐκείνη γυναῖκα τοῦ καθήκοντος, ἡ ὁποία τὴν εἶχεν ἀγαπήσει ὡς ἄλλη μητέρα.

— Ὦ! πῶς βιάζεσαι, πατέρα, εἶπε, καὶ τί ριζικὰ μέτρα μοῦ συμβουλεύεις.

— Εἰζεύρεις, Ἄννα, ὅτι ἤμην καὶ εἶμαι πάντοτε ὑπὲρ τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν κατορθώνουν

νὰ εἶναι εὐτυχεῖς μαζή. Εἰξεύρεις πόσον ἐπολέμησα πάντοτε τοὺς κοινωνιολόγους μας, οἱ ὁποῖοι ἐξεγείρονται καὶ φωνάζουν διὰ τὴν πληθώραν τῶν διαζυγίων, τὰ ὁποῖα μὲ τόσην εὐκολίαν παρέχει ἡ νομοθεσία μας εἰς τὴν Ἀμερικήν. Βεβαίως δὲν ἐννοῶ νὰ ζητήσῃς ἀμέσως αὔριον τὸ διαζύγιον, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀποφασίσῃς τὴν στιγμὴν αὐτήν. Σοῦ λέγω μόνον, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰδέας αὐτῆς ἠμπορεῖς νὰ μελετήσῃς τὴν κατάστασιν καὶ νὰ τὴν κανονίσῃς. Ἡ συμπάθειά σου πρὸς τὸν ξένον εἶναι δικαιολογημένη, διότι βεβαίως εἶναι ἄνθρωπος θελκτικὸς καὶ βεβαίως εἶναι θαυμασίως ὡραῖος. Ἀλλὰ σκέψου καλά, Ἄννα, καὶ πρὸ παντὸς σκέψου μὲ ψυχρότητα. Ὁπωσδήποτε δὲν εἶσαι ἀκόμη ἐνῆλιξ καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν σου δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς εἰς τὰς πρώτας ὁρμὰς τῆς καρδιᾶς του. Ἓν μόνον πρᾶγμα σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ λυπῆται καὶ νὰ ἀφήσῃς ὀλίγον καὶ τὰ πράγματα νὰ σὲ ὁδηγήσουν εἰς κάθε σου ἀπόφασιν. Ἐνόσῳ ὁ ἄνδρας σου λείπει, δὲν πρέπει, Ἄννα, παιδί μου, νὰ ἀφίνεσαι νὰ κυριεύεσαι ἀπὸ τὸ πάθος αὐτό. Πρῶτον διότι τὰ πάθη τυφλόνουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ δεύτερον κάθε σου σκέψις καὶ κάθε σου αἴσθημα δι' ἄλλον, εἶναι ἓν εἶδος κλοπῆς καὶ προδοσίας πρὸς ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθης πίστιν καὶ ἀγάπην. Ἡ ζωὴ αὐτὴ τῶν τελευταίων δύω μηνῶν μετέβαλλε πολὺ τὰς συνηθείας μας. Ἐζήταμεν πολύ, παιδί μου, μὲ τὴν καρδιὰν καὶ μὲ τὸ πνεῦμα καὶ παρημελήσαμεν ἐντελῶς τὸ σῶμα. Ἴσως δι' αὐτὸ ἐγείναμεν νοσηρῶς εὐκίνητοι καὶ νευρικοί. Διότι καὶ ἐγὼ εὑρίσκομαι εἰς μίαν ψυχολογικὴν κατάστασιν ἀσυνήθη.

Θέλεις, Ἄννα, ἀπὸ αὔριον νὰ ἐπανκλάβωμεν τὴν καλήν μας ζωὴν τὴν ἄλλοτε; Νὰ ξεκινοῦμεν τὸ πρωὶ διὰ μακρυνὰς ἐκδρομὰς μὲ τὸ ποδήλατον, νὰ προγευματίζωμεν εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ νὰ μένωμεν δύο τρεῖς ὥρας ἀσκούμενοι ὑπὸ τὸν ὡραῖον αὐτὸν οὐρανόν; Θέλεις ἔπειτα νὰ ἀρχίσῃς νὰ γράφῃς τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν πόλεμον; Τὸ Chicago-Herald πκραπονεῖται ὅτι δὲν γράφεις πλέον τίποτε. Αἱ περιγραφαὶ αὐταὶ θὰ σοῦ πληρωθοῦν καλὰ καὶ οἱ πτωχοί σου θὰ ἔχουν νέους πόρους ἀνακουφίσεως καὶ εὐτυχίας.

—Καὶ τὸ νοσοκομεῖόν μας καὶ οἱ πληγωμένοι μας; εἶπεν ἡ Ἄννα, κοκκινίζουσα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Τὸ βράδυ, στὶς 11 Φλεβάρη 1794, ἡ δεσποινὶς Nanine Seignaulles—τὴν ὁποίαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοῦ τρόμου λέγανε ἁπλούστατα «ἡ κόρη Seigneulles»—ἐπῆγε πολὺ νωρὶς στὴν κάμαρά της.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν ταραχῶν ζοῦσε μονάχη μὲ μιὰ γρηὰ ὑπηρέτρια σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπίτι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ τὸ ὁποῖο ἤτανε κοντὰ στὰ Βελγικὰ σύνορα. Ἐκεῖ εἶχε περάσει τὰ παιδιάτικά της χρόνια καὶ τώρα ποῦ ὁ πατέρας της βρίσκουνταν ἐξόριστος, ἐκεῖ εἶχε καταφύγει. Οἱ χωρικοί, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη δὲν εἴχανε ἐπαναστατήσει τὴν ἀγαπούσανε καὶ τὴν σέβουνταν, καὶ ἔτσι βρίσκουνταν σὲ μιὰ σχετικὴ ἀσφάλεια.

Τὰ βραδιὰ αὐτὴ ὅλη τὴν ὥρα ποῦ ἔπρωγε, ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια Βαστιανὴ τῆς διηγοῦνταν διάφορες περίεργες ἱστορίες γιὰ τὴ βραδιὰ τ' Ἀϊγιαννιοῦ τοῦ Ρηγανᾶ. Τὴν ἐβεβαίωσε μάλιστα πῶς βάζοντας ἕνα καθρέφτη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι καὶ λέγοντας μερικὰ ὡρισμένα λόγια, βλέπουνε τὴ νύχτα ἐκείνη στὸν ὕπνο τους τὸν ἄνθρωπο ποῦ θ' ἀγαπήσουνε καὶ ποῦ ἀργότερα θὰ παντρευτοῦνε. Ἡ Nanine ἡ ὁποία ἤτανε λιγάκι προληπτικὴ εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ δῇ ἂν τὰ λόγια τῆς γρηᾶς ἤτανε ἀληθινὰ καὶ γιὰ αὐτὸ ἀνέβηκε ἔτσι γλήγορα στὴν κάμαρά της.

Ἄμα βρέθηκε μονάχη, πῆρε ἕνα καθρέφτη ποῦ χεριοῦ καὶ πρὶν νὰ τὸν κρύψῃ κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της κύτταξε μ' εὐχαρίστηση τ' ὄμορφο προσωπάκι της.

Ἡ Nanine de Seigneulles ἤτανε εἴκοσι τεσσάρων χρόνων, ψηλή, λυγερή, μὲ ὡραῖα μαῦρα ζουρὰ μαλλιά, μὲ μεγάλα καστανὰ μάτια, μὲ ἕνα μικρούτσικο στοματάκι, ποῦ ὁποίου τὸ χαμόγελο ἔκανε δυὸ λακάκια πάνω στὰ τριανταφυλλένιά της μάγουλα. Ἀφοῦ λοιπὸν κύτταξε γιὰ λίγο μέσα στὸν καθρέφτη, ἔπειτα εἶπε τὰ λόγια ποῦ τῆς εἶχε μάθει ἡ γρηὰ Βαστιανή.

Καθρέφτη, δεῖξέ μου 'ς τὸν ὕπνο μου ἐκεῖνον ποῦ θὰ πάρω ἄντρα».

Ἔπειτα ἔβαλε τὸν καθρέφτη κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της καὶ κοιμήθηκε γλήγορα.

Σχεδὸν ἀμέσως στὸν πρῶτο ὕπνο της ἄρχισε νὰ νειρεύεται. πῶς μέσα σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ καθρέφτες ἔβλεπε πολλὰ παράξενα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἤτανε σὰν σκεπασμένα ἀπὸ μιὰ καταχνιά. Λίγο, λίγο, τὸ σύγνεφο αὐτὸ ἔφευγε καὶ τὰ πρόσωπα φαίνουνταν καθαρότερα καὶ τέλος ἕνα ξεχώριζε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πολλὰ καὶ τότε ἡ Nanine εἶδε καθαρὰ ἕνα γέρο μὲ ψαρὰ μαλλιά, μὲ μάγουλα ζαρωμένα, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἔδεινε τὸ χέρι. Ἡ ἰδέα πῶς θὰ ἔπερνε τὸ γέρο αὐτό, ὁ ὁποῖος τοὐλάχιστον ἤτανε ἑξῆντα χρόνων, τὴν τρόμαξε τόσο, ὥστε ξύπνησε ἀμέσως.

Μὲ μεγάλη δυσκολία ξανακοιμήθηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξύπνησε πολὺ νωρὶς, ἀκόμη ταραγμένη ἀπὸ τ' ὄνειρό της.

Μόλις εἶχε ντυθῆ καὶ ἡ Βαστιανὴ μπῆκε στὴ κάμαρά της, τῆς ἔδωκε ἕνα γράμμα καὶ τῆς εἶπε:

— Κυρία, μᾶς ἦρθε ἕνας ξένος, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε νὰ σᾶς φέρω αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ νὰ σᾶς πῶ πῶς ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σᾶς δῇ καὶ νὰ σᾶς μιλήσῃ.

Ἡ Nanine κύτταξε τὸ ἐπανώγραμμα καὶ ἄνοιξε τὸ γράμμα βιαστικά, γιατὶ γνώρισε πῶς ἤτανε ἀπὸ τὸν πατέρα της:

«Ἀγαπητή μου Nanine, τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ σου φέρῃ ἕνας συμπατριώτης μας, ὁ κόμης de Tréhant, τὸν ὁποῖο ὁ πρίγκηπας de Condé στέλνει μὲ μυστικὴ ἀποστολὴ στὴ Λορένη. Φιλοξένησέ τον καὶ κρύψε τον σπίτι σου, ὡς ποῦ νὰ βρῇ μέσον ἀσφαλισμένο νὰ πάῃ στὴ δουλειά του. Θὰ μάθῃς ἀπ' αὐτὸν νέα γιὰ τὸν πατέρα σου ὁποῖος σὲ φιλεῖ γλυκύτατα.

Φραγκῖσκος de Seuigneulles

Ἡ Nanine ἀμέσως κατέβηκε στὴ σάλα ποῦ τὴν περίμενε ὁ ξένος καὶ εἶδε ἕνα κύριο ὁ ὁποῖος φαίνουνταν πῶς εἶχε περάσει τὰ πενῆντα, μ' ἕνα μεγάλο καφὲ ἐπανωφόρι, καὶ ἔμοιαζε λιγάκι μὲ τὸ γέρο ποῦ εἶχε νειρευτεῖ. Ἂν καὶ φαίνουνταν γέρος τὰ μάτια του ἤτανε πολὺ ζωηρὰ καὶ τὰ μαῦρα λεπτὰ φρύδια του ἔκαναν μεγάλη ἀντίθεση μὲ τὰ ψαρὰ μαλλιά του

Ἔπειτα ἀπὸ τοὺς πρώτους τυπικοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὶς πληροφορίες γιὰ τὸν πατέρα της, ὁ κύριος de Tréhant, εἶπε στὴ Nanine πῶς ἤτανε πεθαμένος ἀπὸ κόπο γιατὶ εἶχε κάμει τὴν νύχτα πεζὸς τὸ τελευταῖο μέρος του ταξειδιοῦ του καὶ τῆς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ πάῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Ἡ Nanine διέταξε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουνε μιὰ κάμαρα. Ἐπῆγε ἀμέσως μόλις ἑτοιμάστηκε καὶ δὲν φάνηκε ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ βράδυ ἡ Nanine ἔστειλε καὶ ρώτησε πῶς ἤτανε, τῆς παρήγγειλε πῶς εἶχε ξεκουραστεῖ καὶ πῶς θὰ κατέβῃ γιὰ τὸ δεῖπνο.

Παρουσιάστικε φρεσκοξηρισμένος μ' ἕνα φόρεμα ἀπὸ καφὲ σκούρα τσόχα μὲ κοντὸ στακτὶ παντελόνι καὶ μὲ μισὲς μπότες, εἶχε τρόπους πολὺ λεπτοὺς καὶ ἂν καὶ γέρος φαίνουνταν πολὺ ζωηρός. Δεῖπνησαν ἀμέσως καὶ ὁ κύριος de Tréhant ἐτίμησε λαμπρὰ τὸ δεῖπνο καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ διηγῆται μὲ πολὺ πνεῦμα διάφορα διὰ τοὺς ἐξόριστους.

Ἄφησε τὴν κ. Λάϊν νὰ ἀσχολῆται ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ νοσοκομεῖόν σου, Ἄννα. Ἐκείνη εἶναι γεννημένη διὰ τὰ πράγματα αὐτά. Αἱ πληγαὶ δὲν τὴν συγκινοῦν, διότι ἔμαθε νὰ τὰς θεραπεύῃ καὶ ὡς ἰατρὸς καὶ ὡς ἱερεύς. Τὸ αἷμα καὶ τὰ νεῦρα ἐκείνης εἶναι ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἐπάλαισαν πολὺ μὲ τὴν ζωήν. . . .

— Ἐνῷ ἐγώ, εἶπε, γελῶσα ἡ Ἄννα, πληρόνω μητρικὰς ἁμαρτίας, καλέ μου πατέρα. Ἔχεις δίκαιον. Βεβαίως ἔχεις δίκαιον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ καταιγὶς ἔπαυσε, νομίζω ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἀμέσως ἕνα περίπατον ἔφιπποι.

Θέλεις νὰ διατάξῃς νὰ μᾶς ἑτοιμάσουν τὰ ἄλογα; Θέλεις νὰ φωνάξῃς τὴν Μαίρην νὰ σοῦ φέρῃ τὴν ὡραίαν σου ἀμαζόνα, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόφθασες νὰ βάλῃς διόλου.

— Ἡ Ἄννα ἐπετάχθη ἀπὸ τὴν θέσιν της μὲ τὸ πρόσωπον τώρα ὄχι κατηφές, μὲ τὰ ἀμάτια της λάμποντα ἀπὸ μίαν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχαν προξενήσει τὰ καλὰ λόγια τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐξήρχετο πάλιν ἔφιππος, ὡς τὸν περασμένον καλὸν καιρόν, ὅπου δὲν εἶχε τίποτε νὰ τὴν λυπῇ. Ἐτρελλαίνετο διὰ τὴν ἱππασίαν, ὡς καὶ δι' ὅλας τὰς ἀσκήσεις ἡ Ἄννα. Καὶ δι' αὐτὸ ἀντὶ νὰ φωνάξῃ τὴν καμαριέρα της, ἔτρεξε μόνη της εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦσαν φυλαγμένα τὰ φορέματά της ἐπῆρε μίαν ὡραίαν ἀμαζόνα καὶ πρὶν ἢ ἀρχίσῃ νὰ ἐνδύεται, ἐκάλεσε μὲ τὸ τηλέφωνον τὸν ἄνθρωπον τοῦ σταύλου καὶ τοῦ εἶπε νὰ ἑτοιμάσῃ τὰ ἄλογα τῆς ἱππασίας δι' αὐτὴν καὶ διὰ τὸν πατέρα της.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν πατέρας καὶ κόρη ἦσαν ἕτοιμοι, ἐκείνη πάντοτε ὡραιοτέρα ἀπὸ ἄλλοτε μὲ τὸ ὠχρόν της χρῶμα, μὲ τὰ ἀμάτιά της τὰ ὀλίγον πυρετώδη, καὶ μὲ τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ἔκαμναν ὡραίαν ἀντίθεσιν εἰς τὴν μαύρην της ἀμαζόνα καὶ τὸ μαῦρον μαλακὸν ἀνδρικὸν καπέλλο της. Ἐκεῖνος μὲ μίαν νέαν ρυτίδα εἰς τὸ μέτωπον, ἀλλ' ἤρεμος καὶ γαλήνιος, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε καλὰ τὰ καθήκοντά του ἀπέναντι τῆς μόνης του ἀγάπης, ὡς ἔλεγε τὴν κόρην του, καὶ ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο ὅτι ὤφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὴν περιθάλπῃ καὶ νὰ τὴν ὁδηγῇ, μελετῶν μαζή της τὴν ζωὴν καὶ ἀγωνιζόμενος νὰ τὴν καθιστᾷ εὐτυχῆ καὶ εὐχαριστημένην.

Πῆραν τὸν καφὲ μέσα στὸ σαλλόνι καὶ ἐπειδὴ τὸ πιάνο ἤτανε ἀνοιχτό, τὴν ρώτησε ἂν ἤτο μουτικός· τοῦ ἀπήντητε ὅτι ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μουσική, τότε τῆς εἶπε καὶ ἐκεῖνος, πῶς ὅταν ἤτανε νέος τραγουδοῦσε πολὺ καλά Ἡ Nanine τοῦ πρότεινε νὰ τὸν ἀκομπανιάρῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸν πολυπαρακαλέσῃ τῆς τραγούδησε ἀπὸ τὸν Ὀρφέα: «Ἔχασα τὴν Εὐρυδίκην μου.» Εἶχε φωνὴ ἐκτάκτως νέα καὶ δροσερή, ἡ ὁποία καταμάγεψε τὴν Nanine. Ἡ μουσικὴ τοὺς ἐνθουσίασε καὶ τοὺς δύο καὶ ἔμειναν κουβεντιάζοντες ὡς τὰς ἑντεκα. Ὅταν χωρίστηκαν, ἀφοῦ τὶς ἐφίλησε τὸ χέρι ἡ Nanine βρέθηκε πολὺ ταραγμένη καὶ σχεδὸν τροπιασμένη γιὰ τὴν ταραχή της αὐτή.

Δὲν πέρασε πολὺ καλὴ νύχτα καὶ τὸ πρωὶ νέο περιστατικὸ ἦρθε νὰ τὴν ταράξῃ. Κοντὰ τὸ μεσημέρι ὁ δήμαρχος τοῦ χωριοῦ ἦρθε καὶ τὴν εἰδοποίησε πῶς κατάσκοποι τὴν ὑποπτεύουνταν πῶς φιλοξενεῖ ἕνα ἐξόριστο. Εἶδαν τὸν κύριο Tréhand νὰ μπαίνῃ σπίτι της εἰδοποίησαν τὴν ἀρχὴν καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ ἤρχουνταν νὰ κυττάξουν ὅλο τὸ σπίτι· αὐτὸς ὡς φίλος ἦρθε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ.

— Τί νὰ κάμω, εἶπε ἡ δεσποινὶς Seigneulles κατατρομαγμένη.

— Πρέπει, τῆς ἀπήντησε ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ν' ἀπαλλαχτῆς ὅσο εἶναι δυνατὸν ποιὸ γλήγορα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό Στὸ βάθος τοῦ περβολιοῦ εἶναι ἕνα κιόσκι κρυμμένο μέσα στὰ δένδρα, κρύψε ἐκεῖ αὐτὸν τὸν κύριο ὡς ποῦ νὰ νυχτώσῃ. Ὁ γυιός μου θὰ ρθῇ νὰ τὸν πάρῃ μόλις σκοτινιάσῃ καὶ θὰ τὸν συνοδέψῃ ὡς τὰ σύνορα. Μόλις ἀκούσῃ, ὁ ξένος σου, τρία σφυρίγματα πρέπει ἀμέσως νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ θὰ βρῇ τὸ γυιό μου κοντὰ στὸν τοῖχο.

Καὶ πραγματικὰ ἤτανε τὸ μόνον μέσον γιὰ νὰ σωθῇ.

Ἡ Nanine ἔτρεξε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κύριο Tréhant γιὰ τὸν κίνδυνο ποῦ ἔτρεχε, ποῦ ἔδωκε νὰ προγευματίσῃ μέσα στὴ κάμαρά του καὶ τὸν πῆγε μονάχη στὸ κιόσκι, ὅπου ἔμεινε μαζῆ του ὅλο τὸ ἀπόγευμα πολὺ ἀνήσυχη. Ἐκεῖνος τὸ ἐναντίον συνηθισμένος σὲ τέτοια πράγματα, ἤτανε ἥσυχος καὶ δὲν λυπόταν γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς ἀναγκάζουνταν νὰ φύγῃ τόσο γλήγορα. Ἐπειδὴ τὴν ἔβλεπε ἔτσι προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ μὲ λόγια στὴν ἀρχὴ πατρικῆς ἀγάπης, τὰ ὁποῖα ὅσο πήγαινε, γίνονταν ποιὸ θερμά.

Ἡ Nanine ἂν καὶ τόσο ἀνήσυχη, ἔβλεπε μὲ λύπη νὰ περνᾷ τόσο γλήγορα ὁ καιρὸς καὶ κατὰ τὶς πέντε τὸ μικρὸ κιόσκι ἔγινε κατασκότινο.

— Ἡ στιγμὴ ποῦ θὰ χωριστοῦμε, εἶπε ὁ κύριος Tréhaut κοντεύει...

Ἔπιασε τὰ χέρια τῆς Nanine.

— Πρὶν νὰ φύγω ἀφῆστέ με, δεσποινίς, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ φιλοξενεία σας καὶ νὰ σᾶς ὁρκιστῶ πῶς θὰ τὴν θυμᾶμε πάντοτε...

Ἐνῶ μιλοῦσε πλησίασε περισσότερο τὴν φίλησε στὸ μέτωπο καὶ ἔπειτα στὰ μάτια. Ἡ Nanine κατατρομαγμένη, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, τοῦ ἀνταπέδωκε τὰ φιλήματά του καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχάστηκαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον. Ἔξαφνα ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα καὶ τοὺς ἔφερε στὴν πραγματικότητα.

— Εἶνε τὸ σύνθημα εἶπε ἡ Nanine, στὸ καλό!

Θέλησε νὰ τὴν ξαναπλησιάσῃ, ἀλλ' ἐκείνη τραβήχτηκε καὶ τοῦ εἶπε μὲ παρακαλετικὴ φωνή·

— Φύγε!

Ὁ Tréhaut πήδησε ἀπὸ τὸ παράθηρο καὶ ἔφυγε.

Ἡ Nanine ἀκόμη ταραγμένη καὶ συγκινημένη, γύρισε στὸ σπίτι, τὴ στιγμὴ ποῦ ἤρχουνταν νὰ ζητήσουν τὸν ἐξόριστο. Κύτταξαν παντοῦ καὶ ἀφοῦ δὲν ηὗραν τίποτε ἔφυγαν, ἀφοῦ ἤπιανε ἀρκετὰ στὴν ὑγεία τῆς νοικοκυρᾶς.

Ἡ Nanine κλείστηκε μέσα στὴν κάμαρά της γιὰ ν' ἀποφύγῃ καὶ τὴν Βαστιανὴ ἀκόμη· νόμιζε πῶς ὅλοι μποροῦσαν νὰ διαβάσουν στὸ πρόσωπό της τὰς τύψεις της.

Ἂν καὶ συλλογίζουνταν τὸν κ. Tréhant, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ συγχωρήσῃ καὶ τὸν ἑαυτόν της γιὰ τὴν ἀδυναμία της γιὰ ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἴδια ἡλικία μὲ τὸν πατέρα της.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἦρθεν ὁ δήμαρχος γιὰ νὰ τὴν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ξένου της.

— Πέρασε τὰ σύνορα, τῆς εἶπε, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς καὶ ὁ γυιός μου τὸν συνόδεψε ὡς τὸ Virton...

— Θὰ ἤτανε πεθαμένος ἀπὸ κούραση, εἶπε ἡ δις Seigneulles. Συλλογιστεῖτε νὰ κάμῃ πεζὸς τόσο δρόμο... στὴν ἡλικία του!

— Στὴν ἡλικία του, εἶπε ὁ χωρικὸς γελῶντας· δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνων!... Εἶχε γίνει γέρος γιὰ νὰ μὴ γνωριστῇ... Ἀλλὰ ἅμα βρέθηκε στὸ Βέλγιον πέταξε τὴν περοῦκα καὶ ὁ Κλαύδιός μου βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα νέο καὶ ὡραῖο κύριο!

— Ἀ! εἶπεν ἡ Nanine καὶ ἔγινε σκεπτικὴ πάλι... Καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα, ἐνῶ συλλογίζουνταν τὶς εὐτυχισμένες ἐκεῖνες στιγμὲς τῆς ἀγάπης, ποῦ δὲν θὰ ξαναήρχουνταν πλέον. . . . . .

Ὅταν ὁ κόμης de Tréhant γύρισε τὸ 1815 μὲ τὸ Λουδοβίκο XVIII ἤτανε πλέον μέσης ἡλικίας καὶ ἀληθινὰ τὰ μαλλιά του ψαρά. Ὁ βασιλιὰς τὸν ἀντάμειψε γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του. Ὁ κύριος Tréhant ζήτησε νὰ μάθῃ γιὰ τὴν δεσποινίδα Seigneulles, εἶχε μείνει ἀνύπαντρη καὶ ζοῦσε πάντα στὸ ἴδιο ἐξοχικὸ σπίτι στὸ Oeillons.

Πῆγε καὶ τὴν εἶδε, τὴν ηὗρε ἐκόμη θαυμασία καὶ τὸν ἄλλο χρόνο παντρεύτηκαν.

Καὶ ἔτσι ἀλήθεψε γιὰ τὴν Nanine, ὅ,τι εἶδε μέσα στὸ καθρέφτη.

André Theuziet

ΣΚΕΨΕΙΣ

Διὰ νὰ μάθῃ τις πρέπει νὰ ἀμφιβάλλῃ καὶ νὰ παρατηρῇ.—Τὸ ψεῦδος εἶνε τὸ ὅπλον ἐκείνων, οἵτινες ἔχουν ἄδικον. Ὅσον περισσότερον προσπαθεῖ τις νὰ ἦνε πνευματώδης, τόσον ὀλιγώτερον εἶνε.—Ἡ τρικυμία κάμνει τὸν ναύτην, ἡ δυστυχία τὸν ἄνθρωπον—Προτιμότερον εἶνε νὰ μὴ κάμνῃ τις τίποτε, παρὰ νὰ κάμνῃ τι ἀτελῶς—Ἡ συνομιλία ἀπαιτεῖ τόσον πνεῦμα ὅσον καὶ περίσκεψιν, τόσην εὐγένειαν, ὅσον καὶ φρόνησιν.—Τὰ ἄτομα ἀποθνήσκουν, οἱ λαοὶ ζοῦν. — Μία ὡραία γυνὴ ἄνευ πνεύματος ὁμοιάζει πρὸς ὡραῖον ἄνθος ἄνευ ὀσμῆς.—Ἐκεῖνοι οἵτινες σπουδάζουν περισσότερον δὲν εἶνε καὶ οἱ γνωρίζοντες περισσότερα.—Ἡ πεῖρα δίδει ψυχραιμίαν.—Ἐκεῖ ὅπου ἄρχεται ἡ λογικὴ παύει τὸ αἴσθημα.—Πολλάκις ἡ δυστυχία ἡμῶν προέρχεται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ περιττοῦ.—Ὁ ἄνθρωπος εἶνε μᾶλλον σκλάβος ἢ κύριος τῆς καρδίας του.—Ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων γνωρίζουν νὰ ὑποφέρουν μόνοι.—Συνήθως σκεπτόμεθα καλῶς καὶ ἐνεργοῦμεν κακῶς.—Τὸ σῶμα ἐπλάσθη διὰ νὰ κινῆται καὶ τὸ πνεῦμα διὰ νὰ σκέπτεται.—Ὁμιλεῖτε ὀλίγον, ἐνεργεῖτε ἀρκετά, σκέπτεσθε καὶ παρατηρεῖτε πολύ.—Τὸ χρῆμα φέρει τὴν πολυτέλειαν, ἡ φύσις δίδει τὴν φιλοκαλίαν.—Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων γίνονται προφῆται κατόπιν τετελεσμένων γεγονότων. — Μὴ ὑπογράφης ποτὲ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃς καλῶς τὴν μελάνην τοῦ κονδυλοφόρου σου. Εὔκολον εἶνε νὰ ριφθῇ τις εἰς παγίδα, ἡ δυσκολία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτῆς.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) **Μαίρη Ἀναιρούση.**

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γυναῖκα ἰατρὸς τοῦ νοσοκομείου. — Ἡ πρώτη γυναῖκα βεβαίως ἡ ὁποία ἔγεινε πρῶτος ἰατρὸς νοσοκομείου εἶνε ἡ κυρία Μαρία Scharlieb, ἡ ὁποία ἐσπούδασεν εἰς Madras καὶ ἡ ὁποία εἶνε γνωστὴ διὰ τὸν ζῆλον τὸν ὁποῖον ἔδειξε πάντοτε διὰ τὰς ἐντοπίας γυναῖκας εἰς τὰς Ἰνδίας. Ὑπανδρεύθη μὲ ἕνα δικηγόρον εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀπέκτησε μίαν θυγατέρα ἡ ὁποία ὅπως καὶ ἡ μήτηρ της ἠκολούθησε τὸ ἰατρικὸν στάδιον.

—

Γαλλικὸν θέατρον εἰς Λονδῖνον.— Τὴν ἰδέαν αὐτὴν εἶχεν ἡ λαίδη de Grey, φιλόλογος, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὴν Γαλλικὴν τέχνην, τῆς ὁποίας αἰσθάνεται ὅλην τὴν λεπτότητα. Ὁμιλεῖ λαμπρὰ τὴν γαλλικὴν καὶ θέλει νὰ κάμῃ θέατρον εἰς τὸ Λονδῖνον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ παίζωνται ἔργα Γάλλων συγγραφέων εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἦλθεν εἰς Παρισίους, διὰ νὰ καταρτίσῃ θίασον καὶ σπουδάσῃ τὴν Γαλλικὴν σκηνοθεσίαν ἡ ὁποία εἶνε ἀπὸ τὰς καλλιτέρας. Ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἡ ἰδέα της ἔγεινε δεκτὴ εἰς τὴν Ἀγγλίαν φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιτυχία εἶνε ἐξησφαλισμένη.

—

Παιδιὰ ἥρωες.—Μεταξὺ τῶν μικρῶν ἡρώων μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας θέσεις κατέχει ὁ μικρὸς Renè Frey, ὁ ὁποῖος ὀκτὼ καὶ ἥμισυ ἐτῶν ἔσωσε μίαν μικρὰν σύ,τροφον τοῦ παιγνιδίου του, ἀπὸ μίαν λίμνην ὅπου εἶχε πέσει καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ. Ἔπεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ νερὸ καὶ κατώρθωσε νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃ νὰ βυθισθῇ ἕως ὅτου οἱ χωρικοὶ τοὺς ἔβγαλαν καὶ τοὺς δύο.

Τὸ ὄνομά του εἶνε γραμμένο μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸν τιμητικὸν πίνακα καὶ ὁ μικρὸς Frey ἀπὸ πολὺ μικρὸς εἶναι ἀληθὴς ἱππότης.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΑ

Ἐκ τῆς μακρᾶς μου περὶ τὰ παιδαγωγικὰ πείρας καὶ τῆς βαθείας γνώσεως τῆς παιδικῆς φύσεως, ἣν κατ' ἐξοχὴν ἠγάπησα, πείθομαι ὅτι ἐκ τῶν καλλιτέρων παιδαγωγικῶν μέσων διὰ τὴν διάπλασιν τῶν τρυφερῶν ψυχῶν εἶναι καὶ ἡ τέρψις καὶ εὐθυμία, ἣν δύναταί τις νὰ διαχύσῃ ματαξὺ τῶν παιδίων διὰ τῆς ἐναλλαγῆς τῶν μαθημάτων μετὰ παιδιῶν, ἀσμάτων καὶ παιδαγωγικῶν σκηνῶν.

Ἐπειδὴ τοιαύτας παιδικὰς σκηνὰς δὲν εἴχομεν εἰσέτι ἐν Ἑλλάδι ἠναγκαζόμην νὰ γράφω ἑκάστοτε τοιαύτας διὰ τὰς προσφιλεῖς μου μαθητρίας. Τὸ κοινὸν ἔχει τὴν καλωσύνην νὰ τὰς ἐπιδοκιμάζῃ πάντοτε πολὺ καὶ κατ' ἔτος μοὶ τὰς ζητοῦσιν ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς ἐλευθέρας καὶ δούλης Ἑλλάδος διευθύντριαι παρθεναγωγείων καθὼς καὶ διάφοροι οἰκογένειαι.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ εὐκολυνω τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν ἀπόκτησιν αὐτῶν προεβην εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς πρώτης σειρᾶς ἀποτελουμενης ἐκ δέκα παιδικῶν σκηνῶν, ἐν ἰδίῳ τεύχει ἑκάστην καὶ μετὰ τῆς μουσικῆς της.

Εἶναι πᾶσαι πρωτότυποι, δεδοκιμασμέναι, καὶ ἄλλαι μὲν διὰ 3—4 πρόσωπα ἄλλαι διὰ πλείονα· ἄλλαι διὰ κοράσια ἡλικίας 8—11 ἐτῶν ἄλλαι δὲ διὰ μεγαλειτεραν ἡλικίαν 11—15 ἐτῶν.

Διὰ πᾶσαν παραγγελίαν ἀπευθυντεον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Παρθεναγωγείου Πρινάρη-Φουντουκλῆ.

Ὁδὸς Πανεπιστημίου ἀρ. 26 Α.

Ἀθῆναι 14 Μαΐου 1094.

Φλωρ. Φουντουκλῆ

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πουλὶ κρύο. Βράζετε δύο ἢ τρία καλοθρεμμένα κοτοπούλια. Ἀφαιρεῖτε προσεκτικῶς τὸ ἄσπρον των, κάθε στῆθος χωριστά, ὥστε νὰ μὴ σκορπίσῃ, ἀλλὰ νὰ ἔβγῃ μονοκόματον. Καὶ δίδετε εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ στήθη τὸ ἴδιον σχῆμα. Κάμνετε μίαν ἄσπρην σάλτσαν, ὡς ἐκείνην ποῦ ὑπεδείξαμεν ἤδη διὰ τοὺς μουσακάδες καὶ τὲς κοτελέτες τῶν ψαριῶν εἰς παρελθόντα φύλλα, ἀλλὰ πυκτοτέραν. Ἀλατίζετε τὰ στήθη τῶν πουλιῶν, τὰ σκεπάζετε μὲ τὴν σάλτσαν αὐτήν. Χωριστὰ ἔχετε βράσει ἀρακᾶν, φασόλια φρέσκα, κολοκυθάκια, πατάτες, καρότα, ὅλα ψιλοκομμένα. Τὰ ἀνακατόνετε εἰς μίαν καλὴν σαλάτταν, εἰς τὴν ὁποίαν βάζετε, ἂν σᾶς ἀρέσει καὶ ὀλίγην μουστάρδαν μὲ ὀλίγην σαρδέλαν τριμμένην καὶ ὀλίγο κρομυδακι.

Κάμνετε μαγιονὲζαν πυκτήν Τοποθετεῖτε τὴν σαλάταν σας εἰς μίαν ἀπλάδα, τὴν στρώνετε ὅλην ὁμαλὰ καὶ τὴν σκεπάζετε μὲ τὴν μαγιονέζαν. Γύρω, γύρω, κανονικὰ τοποθετεῖτε εἰς στεφάνι τὰ κάεσπρα στήθη τῶν πουλιῶν σας, ἐπάνω εἰς τὴν μαγιονέζαν σχηματίζετε μὲ κλώνους μαϊντανοῦ καὶ ὀλίγο καρότο κομμένο εἰς σχήματα ἢ ἄσπρον καὶ κίτρινο αὐγοῦ σχέδια μαργαρίτας μὲ τοὺς κλώνους των Θέτετε τὴν πιατέλαν σας ἐπάνω εἰς γκλασιέραν ἢ εἰς πάγον καὶ φέρετε εἰς τὸ τραπέζι ἀντὶ ψαριοῦ ὡς δεύτερον πιᾶτο. Εἶναι θαυμάσιον καλοκαιρινὸ πιᾶτο καὶ κατὰ τὴν θέαν καὶ τὴν γεῦσιν. Τὰ ὑπόλοιπα τῶν πουλιῶν κάμνετε ἢ πλακί, ἢ παστίτσο, ἢ ἀτζὲμ πιλάφι.

Ὀμελέττα μὲ χόρτα — Καθαρίζετε ὅσων εἰδῶν χόρτα θέλετε τὰ κάθετε λεπτὰ, λεπτὰ τὰ βράζετε μὲ νερὸ ἔπειτα τὰ σοτάρετε μὲ βούτηρο, κτυπᾶτε ὅσα αὐγὰ θέλετε καὶ ἀνακατεύετε μὲ τὰ χόρτα καὶ τὰ τιγανίζετε ὅπως τῆς συνηθισμένες ὀμελέττες· τὴν γυρίζετε ρουλὲ καὶ τὰ σερβίρετε με γαρνιτοῦρα ἀπὸ χόρτα.

Παστίτσο ἀπὸ σκότι — Πέρνετε ἴσο βάρος σκότι ἀπὸ βιδέλο ἢ πουλιὰ, βούτηρο καὶ ψύχα ψωμὶ μουσκεμένην μέσα σὲ γάλα, καὶ κοπανίζετε ὅλα μαζῆ, προσθένετε τρία αὐγὰ κοπανίζοντας πάντοτε, ὀλίγην κρέμα τοῦ γάλατος ὀλίγο πεπέρι καὶ ἀλάτι. Ὅταν ὅλα γίνουν μιὰ μάζα ἀλείψετε μία φόρμα μὲ βούτηρο, ρίχνετε μέσα στὴν μάζαν αὐτὴν καὶ τὰ ψήνετε στὸ φοῦρνο ἢ bain-marie.